Bland pionjärerna vid Lougheed.

Från jordkojor och timmerhyddor till moderna hem har utvecklingen gått. Nybyggarnas strapatser och hårda arbete under den första tiden ha givit goda resultat för många.

FRAMTIDSUTSIKTERNA ÄRO LJUSA.

FÖR S. C. T. AV NILS T. SAEHLE.

Lougheed, beläget utefter C. P. R.-linjen ca. 60 mil sydost från Camrose, eller 125 mil sydost från Edmonton, utgör medelpunkten i ett gott och välbeställt jordbruksdistrikt, och är en liten trevlig landsortsstad. Man kan med skäl säga, att den på ett värdigt sätt representerar de omkringliggande distrikten, talande sitt rydliga språk om jordens fruktbarhet och folkets framåtskridande.

Det första, som slår en, efter det man passerat en minnesstod över de i världskriget fallne (vilken borde göra en ständig påminnelse för folk att göra vad i deras makt står att undgå ett återupprepande av en dylik katastrof) är den stora, av rött tegel uppbyggda skolbyggnaden, vilken ter sig praktfull, belägen som den är på en liten upphöjning vid slutet av stadens huvudgata. Den är imponerande, man tycker nästan allt för stor i förhållande till den lilla staden; och ändock meddelades mig att den byggdes 1914, vilket var endast 10 år efter man började på allvar, bryta ny jord i distriktet. Folket var övertygat om, att det, med så småningom uppväxande barn, ej längre skulle dröja, förrän ett stort skolhus bleve fyllt med elever, speciellt som då kunde beredas tillfällen att låta barnen studera i högskola efter genomgången av den lägre. Men så kom kriget, vilket som vi alla veta, bragte stillestånd över hela Canada. Nu hava emellertid allt flera nybyggare börjat anlända till Lougheed-distriktet, men ännu finnes plats för många nya elever både i folkskolan och högskolan. Svenskar och norrman (danskar också för övrigt) äro välkomna såväl av sina egna landsmän som av canadensare. Som postmästaren i Lougheed sade, när han fick höra talas om insamling till julgran, utan att han dock blev tillfrågad om bidrag: "Jag vill giva litet därtill också. Skandinaverna äro mina bästa kunder. Där finnas inga skandinaviska affärsmän i Lougheed med undantag av ett handelsbiträde (en son till Hans Pederson), som arbetar i en av butikerna där. Men ändå kunde man omkring den 15 november, få köpa färdiglutad lutfisk hos slaktaren. Tydligen lägger man ag på att tillfredsställa sina skandinaviska kunder. Landet runt omkring Lougheed är slätt prärieland med endast litet småskog spridd här och där i landskapet. Mycken skog återstår nu ej, enär den blivit upphuggen med rötterna, alltefter som man tränt fram att lägga nya marker under plogen.

Här har vårt folk röjt och byggt nya hem under de sista 20 åren. En del började med jordkojor, därefter hoggo de upp skog för att få sig en timmerhydda bygd, och ofta måste timret fraktas långa vägar. Slutligen hava de byggt trähus och därmed fått riktiga hem. Skandinaverna äro icke i majoritet i distriktet, men ändå finnes där en stor koloni norrman norr om staden och en mindre svensk några få mil söderut. Folket är trevligt att umgås med, och säkert är, att här kommer att bliva en stark lokalförening av "Nordmanna-Förbundet" i Canada. Man träffar på folk från olika delar av Norge, såsom från Gudbrandsdalen och Sonsmöre, "solungare" och sognebor, stavanger- och trondhjemsbor. Svenskarna komma från Göteborg, Östergötland och Småland. Kosmopoliter äro de alla, kännande sig hemmastadda i sitt adoptivland. Här träffade jag pojkar och flickor födda av norska föräldrar i Canada och Förenta Staterna, och de talade norska lika bra, som om de kommit från Norge, varför jag kan säga, att det var med stor glädje jag gjorde besök i detta distrikt. Jag

1. 83-åringen Mrs. Hauge med 2 barnbarns barn. 2. Einar Losness' hem vid Lougheed. 3. Trefaldighetsförsamlingens kyrka vid Lougheed. 4. En familjefest v.d Lougheed. De två äldre, sittande till höger, äro stamfäderna Hauge, sittande till vänster Charles och Mrs. Thorson, f. Hauge. De andra tillhöra dessa två familjer, antingen genom direkt härstamning eller genom giftermål. 5. Herbert Losness 6 år gammal, på skidor vid Lougheed.

gå ett återupprepande av en dylik katastrof) är den stora, av rött tegel uppbyggda skolbyggnaden, vilken ter sig praktfull, belägen som den är på en liten upphöjning vid slutet av stadens huvudgata. Den är imponerande, man tycker nästan allt för stor i förhållande till den lilla staden; och ändock meddelades mig att den byggdes 1914, vilket var endast 10 år efter man började på allvar, bryta ny jord i distriktet. Folket var övertygat om, att det, med så småningom uppväxande barn, ej längre skulle dröja, förrän ett stort skolhus bleve fyllt med elever, speciellt som då kunde beredas tillfällen att låta barnen studera i högskola efter genomgången av den lägre. Men så kom kriget, vilket som vi alla veta, bragte stillestånd över hela Canada. Nu hava emellertid allt flera nybyggare börjat anlända till Lougheed-distriktet, men ännu finnes plats för många nya elever både i folkskolan och högskolan. Svenskar och norrman (danskar också för övrigt) äro välkomna såväl av sina egna landsmän som av canadensare. Som postmästaren i Lougheed sade, när han fick höra talas om insamling till julgran, utan att han dock blev tillfrågad om bidrag: "Jag vill giva litet därtill också. Skandinaverna äro mina bästa kunder. Där finnas inga skandinaviska affärsmän i Lougheed med undantag av ett handelsbiträde (en son till Hans Pederson), som arbetar i en av butikerna där. Men ändå kunde man omkring den 15 november, få köpa färdiglutad lutfisk hos slaktaren. Tydligen lägger man ag på att tillfredsställa sina skandinaviska kunder. Landet runt omkring Lougheed är slätt prärieland med endast litet småskog spridd här och där i landskapet. Mycken skog återstår nu ej, enär den blivit upphuggen med rötterna, alltefter som man tränt fram att lägga nya marker under plogen.

Här har vårt folk röjt och byggt nya hem under de sista 20 åren. En del började med jordkojor, därefter hoggo de upp skog för att få sig en timmerhydda bygd, och ofta måste timret fraktas långa vägar. Slutligen hava de byggt trähus och därmed fått riktiga hem. Skandinaverna äro icke i majoritet i distriktet, men ändå finnes där en stor koloni norrman norr om staden och en mindre svensk några få mil söderut. Folket är trevligt att umgås med, och säkert är, att här kommer att bliva en stark lokal-

De första norska nybyggarna kommo till Lougheed våren 1905, och redan samma år stiftades en Trefaldighetsförsamling, vilken organiserades av Pastor Halvorson. I början höll man möten i hemmen, men 1917 byggdes en vacker liten kyrka, vilken här nedan avbildas. Församlingen skötes nu av Pastor Böe, bosatt i Viking. Ungdomsföreningen har återigen upptagit sin verksamhet och hade möte hos Anton Berg den 15 november, då ett 40-tal personer voro närvarande njutande av ett gott program. Reguljära möten planeras, och ungdomsföreningens verksamhet bådar gott för framtiden.

Som förut nämnts, äro icke skandinaverna i majoritet i distriktet, men ändå hava de så att säga monopol på tröskningen i trakterna omkring Lougheed, i det att 9 norrman äga och driva lika många tröskmaskiner. Och goda förtjänster göras härpå. Många andra säker kunde nämnas om vårt folks verksamhet i detta distrikt, men brist på tid under besöket och även nu vid nedskrivningen av denna artikel gör att beskrivningen blir något ofullkomlig. Biograferna bliva av samma orsak ofullständiga, men med hänsyn till omständigheterna, kan ingenting göras åt det. Det är att hoppas att Nordmanna-Förbundet i Canada eller bygdebeskrivningar kunna ordna om detta arbete, så att det icke blir kostsamt att samla data. Härmed övergår jag till några korta biografier, vilka jag samlat i distriktet. För bygdefolkets skull indelar jag biograferna i olika avdelningar med hänsyn taget till, från vilka trakter i Norge de kommia.

Jag börjar med

Gudbrandsdalarna.

Einar Losness var född på gården Losness vid Faaving i Ringebu församling, Gudbrandsdalen 1881. Han utvandrade till Fargo, Nord Dakota, 1903, där han arbetade med litet av varje intill våren 1905, då han reste till Lougheed och tog "homestead." På sommaren samma år gick han ut på irrigationsarbete för C. P. R. söder om Calgary, och på senhösten var det av till baka till farmen, där han stannade över vintern. Under de följande åren gick han ut och arbetade hos andra farmare samt hyrde ut sitt eget "homestead" till grannarna. 1906 reste han ned till Saskatchewan och arbetade på G. T. P.:s järnvägsbyggnad, 1907 i Viking likaledes med arbete på G. T. P. 1908 hade han arbete på regeringens vägarläggning mellan Sedgewick och Camrose. Detta hans sätt att arbeta sig fram hade god verkan för honom, vilket bevisas av hans stadiga framåtgång och nuvarande självständiga ställning. Han hade tur med sin farm och fick endast 1 mils väg till Lougheed, när järnvägen drogs fram. År 1909 köpte han tillsammans med brodern Henry, som kom ut och tog sig ett "homestead" intill hans farm, en borrmaskin, och båda begynte de att utföra brunnsborrningar, vilket fortfarit år efter år. Detta gick också bra för dem. 1912 köpte han och hans broder Henry samt en kusin Christian Lund en tröskmaskin, och hava de med undantag av några hostar, bedrivit trösknin i trakten varje år. Man har förstått att hålla maskinen i gång under arbetstiden, och detta har betalt sig för dem. År 1915 mötte Einar sin tillkänkta och gifte sig med Miss Clara Thorson, vilken var född i Minnesota och medlem av Hauge-Thorson familjen, vilken avbildas å denna sida. I äktenskapet hava de en pojke, Herbert, vilken även ses stående på skidor i en backe på farmen. Samma år byggde Einar sig ett nytt hem, och det är ej endast på utsidan detta tager sig bra ut. Det är nämligen ett snyggt och trevligt hem även invändigt också. Genast man träder in genom dörren ljuder munter fågelsång, och tittar man upp, finner man en kanariefåglar glada och muntra i buren och drillande sina toner. Ett par guldfiskar simma livligt omkring i en glasbasäng, och hela huset synes som ett blomsterhav med en mängd plantor av olika slag, både sällsynta och vanliga. Allt ser ut att trivas väl, och detta är helt naturligt, ty allting är väl ombesörjt och omsett i detta hem. Emellertid är det icke endast så kallade "lägre" väsenden," vilka tagas vara på. Även de "högre" tagas i betraktelse. Losness och hans hustru tro säkerligen fullt och fast på det gamla ordspråket från Gudbrandsdalen: "Där man vill maten spara, där vill den inte vara", ty ett så gästfritt folk är det sällsynt att träffa på i vår materialistiska tid. "Välkommen" lyser och ljuder en till mötes, när man kommer, och "välkommen åter", när man går. Och att denna välvillighet ej endast är för främmande visas av följande: Under en av de dagar, jag var där (jag kom för två dagar sedan och stannade i hela sex) kommo två av grannpojkarna in med en fågelbur i handen. "Ahja, här är ni", säger Mrs. Losness, "ja, vänta nu bara ett ögonblick, så skola vi snart få tag på den", och därmed fångar hon en av kanariefåglarna och sätter den i den nya buren. Pojkarna buga sig och skrapar och tacka så många gånger och dansa därefter hemöver med sin skatt. Det var säkerligen två glada pojkar, sedan de fått fågeln. "De voro på besök hårom dagen", meddelade mig Mrs. Losness efteråt, "och då sägo de så innerligt långtande på fåglarna, att jag ansåg mig föranlåten giva dem en, om de skaffade sig en bur åt den. Deras glada ansikten, voro betalning nog." Kvällsstunderna blevo korta i Losness hem; arbetade icke radion riktigt, fingo vi några tonar med, men som regel stod radion till tjänst med sång och musik, lärorika föredrag av Nord-Amerikas bästa talare i Chicago, Philadelphia, Pittsburg, Denver, Los Angeles och San Francisco samt många andra städer. En kväll fingo vi ett violinsolo "Säterjäntans Söndag" från Los Angeles, och den var stortartad. Om söndagen hade vi predikningar både förmiddag, eftermiddag och kväll från de mest olika platser och alltsammans så tydligt och klart, som om det kommit från en plats belägen i samma hus. Radion är en underbar uppfinning, och huvudorsaken till att man ej har den på varje farm, torde vara den, att man ej vet vad man går miste om. Den kommer säkerligen att göra mycket i framtiden för att skapa trevnad och sätta liv på farmen, i synnerhet under de långa vinterkvällarna.

Losness har ännu ej fått elektriskt ljus i sitt hem, men enda spörsmålet är nu vilken "plant" han skall köpa, innan han ordnar om saken.

Och på detta sätt äro hemmen byggda gradvis i Lougheeddistriktet. De liksom växa rätt upp ur jorden, och var och en förstår att ställa sig så bra som möjligt.

Uthusen ligga nere vid foten av en backe, där det är stilla och lugnt, en sak som hästarna och nötkreaturen behova särskilt om vintern. Nu planlägger Losness att bygga nytt stall, vilket skall uppföras med halva delen inbyggd i backen, och detta blir säkerligen ett modernt stall i alla avseenden. Ett stort skjul för maskinerna finnes redan i närheten av den plats, där det nya stallet skall resas, och när man kommer in där, tror man att man befunne sig i en maskinagentur. Tröskmaskiner och alla möjliga slags lantbruksmaskiner finnas, allt i gott skick. Ja, Losness förstår att ställa sig, han. 1916 köpte han 160 acres skolland, vilka han lade intill sitt "homestead", varför han nu har sammanlagt 320 acres. Han bearbetar dessutom sin broder Henriks land, beläget väster om det egna, 160 acres. Detta synes Losness vara så pass mycket land en man ordentligt kan bruka, och, tycker han, kan man icke bruka sitt land väl, är det lika bra att låta bli det, och detta är nog logiskt resonemang. Losness var medlem av den kommitté, vilken avreste till Edmonton för att hoppas att snart åter kunna avlägga ett besök där.

I svenskhetens tecken.

En dröm som kunde vara verklighet.

FÖR S. C. T. av Hilles Sterner.

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Vi voro en grupp, som tog saken i noga övervägande och kände oss nära för. Vi hade ingen lust att omintetgöra möjligheterna för planens realiserande genom förhastade åtgärder. Vi inarbetade en plan och arbetade därefter. Vi skaffade upplysningar och underrättelser om de olika föreningarnas och samfundens numerär för att finna dess styrka. Kunde vi endast få de olika ledarnas stöd, skulle allt gå bra. En grupporganisation gick ej an att bilda, den blev för svag för att kunna utföra ett verkligt arbete. Man måste enas om ett gemensamt fält. Vi vände oss till de olika ledarna med våra planer och beräkningar. Antag att de organiserade kyrkomedlemmarna och föreningsmännen tillsammansslagna uppgingo till 10,000. Antag vidare att vi kunde nå 10,000 svenskar till villiga att bidraga med säg $1.00 om året för att grunda en fond. Denna fond skulle icke röras förrän man hådde en summa av $ 60,000. Kanske funnos de, som ej förmådde ge $1.00 om året men i dess ställe kunde man nå $ 5 och mera. Ingen drog sig för att lämna några dollars om året till ett företag, vittomfattande och kraftigt nog, att uträtta någonting. Man kunde också räkna anslag från Sveriges regering och svenska mecenater, om det hela skötes rätt. Med ett kapital av 60,000 dollars, plus en garanterad årsinkomst av 20,000 kunde man utföra något. Nåväl, vi detaljerade vår plan, och lyckades märkligt nog få intresset väckt. En talare från Sverige var händelsevis i Canada, vi lade fram planen för honom och han genomreste landet för att föra saken framåt. Resultatet blev, att vi lyckades åstadkomma en grundplåt. Redan efter tre år kunde vi börja realisera planen och då vårt arbete började synas och bringa resultat och folket sågo, att pengarna användes på ett nyttigt sätt, ökades inkomsterna årligen.

— Men på vad sätt berijänas landsortssamhällena? Få de någon direkt nytta av verksamheten och klaga de ej över att ni byggde ett dylikt komplex i Winnipeg?

— Visst inte! De insågo, att svenskarna måste ha ett centrum varifrån verksamheten leddes. Ett så stort företag måste ha god ledning. Och allmänheten får årligen valuta för sina bidrag, utom medvetandet av att ha bidragit till Svensk-Canadas utveckling. Vi ha skickat ut ett flertal föreläsare och talare, som genomrest de svenska samhällena, illustrerande sina föreläsningar med antingen ljusbilder eller biograf. Flera av Sveriges största filmer ha sålunda förevisats. Vi ha också arrangerat flera konsertturnéer och planlägga dylika oupphörligen. Den svenska körsången har också uppmuntrats och ett stort antal sångkörer finnas nu runt landet. Winnipegs svenska sångkör, företog nyligen en lyckad turné i västern. Dessutom ha vi stipendiefonden, som visserligen ej varit så stor, men vi ha erhållit flera vackra donationer från Sverige och vi förvänta flera. Vår verksamhet följes med stort intresse av ledande män i Sverige. Ett flertal studenter ha redan hjälpts och hädanefter hoppas vi kunna göra mera. Förbundets månadsskrift erhålles dessutom för ett pris av 50 cents om året, endast postarvodet och den i sig själv är värd det lilla bidrag varje individ skänker. I denna skrift kunna alla föreningar lämna meddelande om sin verksamhet, införa kungörelser etc., men ingen propaganda för de olika föreningarna eller samfunden får bedrivas. Diskussion i politiska eller religiösa frågor är absolut ej förekommå. Alla stridiga element undvikas och vi ha hittills lyckats utmärkt. Institutionens framtid är nu betryggad och svenskarna känna sig stolta över sitt företag. Folkets-hus-frågan har också lösts på ett tillfredsställande sätt. I de flesta fall uppföras dessa med frivillig hjälp, men vi ha ofta lämnat ekonomiskt bistånd. I Regina, Edmonton, och Vancouver ha uppförts stora Folkets Hus med läs- och skrivrum, samt förströelserum, vilka anlitas av de mera kringflyttande arbetarna. En annan sak håller jag på att glömma bort: varje midsommar anordnas midsommarting å olika platser i landet. Midsommartingen vid Round Lake, Sask. där, som du minns tanken på denna verksamhet först klacktes, besökes årligen av ett par tusen personer. I Alberta ha svenskarna lika storartade sommarting.

Men du kommer ju nu att återstanna i landet, så att du själv får se hur dar arbetas. Det tore en hel eftermiddag att redogöra för allt, och jag har mina sysslor att utföra. Det närmar sig nu julen, det är endast en vecka dit och då skall du få värja med om en fest vars make du aldrig sett. De svenska föreningarna samlas då till gemensam julfest, dit alla nykomna svenskar fritt inbjudas. Efter det stiliga programmet blir det gemensamt julbord, gemensamt mind you! Ett vackert prov på svensk enighet!

Granholm ser på klockan. De ha redan suttit en timme. Påtåren ha de glömt bort, men den rekvireras nu och förtäres, varpå de två vännerna lämna lokalen och skiljas åt. Sundberg tillbringar eftermiddagen med att lokalisera sig, uppsoka forna vänner, och över hans själ vilar en lycksalig frid och tillfredsställelse, då han på kvällen kryper under täckena i en av Svea Hotells ungenäma sängar.

* * *

Det är morgon. Solen sänder några bleka strimmor genom den frusna fönsterrutan. Det är tämligen långt lidet på dagen. Alfred Sundberg, som dagen förut anlänt från Sverige, rusar upp ur sängen, — men vad nu? Detta är ju ej Sveas Hotell' Occidental!- Det tredje klassens hotell där han så ofta förr vilat ut sin trötta lekamen. Han rusar ut för att morgna till och få sig en kopp kaffe. Han korsar Main St. och finner allt, som förut. Där är ju Nilsons skrädderiaffär — genom fönstret ser han Nilson i samspråk med några kunder. Nästa dörr är — det gamla, välkända Snusmagasinet. — Gustavson, står som vanligt bakom disken och säljer tidningar, snus, cigarrer och grammofonskivor. Kinesrestaurangerna äro ännu kvar och ett halvt dussin schackrande judar hinna anhålla honom innan han når en svensk restaurant. En hastig blick nedöver Logan Ave., övertygar honom om att S. C. T. fortfarande är på sin gamla plats, den stora ångbåtsskylten ovan dörren lyser emot honom — och med en undertryckt svensk ed kliver han in på restaurangen, svensk visserligen, men icke det stiliga konditoriet! Kaffet och våfflorna smakade honom ej, ehuru av god beskaffenhet.

En dröm således! Den långa resan hade tröttat ut honom och då han äntligen kom i en säng, tog naturen ut sin rätt och under den hårda sömnen såg han i drömmen, sakerna sådana de borde vara och kunde vara om den svenska stammen i Canada kunde se bort från futtigt gruppsinne och arbeta för ett gemensamt mål — svenskhetens bevarande.

PÅVENS FÅNGENSKAP I VATIKANEN SLUT.

Enligt meddelande har påven Pius XI lovat franciskanerorden att nästa år med anledning av 700-årsdagen av Franciskus av Assisis död företaga en pilgrimsfärd till helgonets grav. Härvid har dock påven uppsatt det villkor att italienska staten återlämnar ordens beslagtagna moderkloster, vilket nu också skett. Påven kommer alltså att i oktober detta år lämna Vatikanen, vilket förmodligen kommer att bliva slutet på den frivilliga fångenskap, vari påvarna alltsedan mitten av 1800-talet levat. Orsaken till denna påvarnas frivilliga isolering var den, att Italien denna tid till regeringen inkorporerade hela kyrkostaten och därmed berövade påvedömet all världslig makt. Nu synes emellertid, som sagt, efter många år förlikning hava träffats, och påven är åter en fri man. Med anledning därav kanske några data beträffande den nuvarande påven äro på sin plats.

Pius XI, eller som hans borgerliga namn är, Achills Ratti, var född år 1857 i byn Desio. Familjen var välbärgad, och som Achille visade en utpräglad fallenhet för prästyrket, blev han i stånd att träda i kyrkans tjänst. Vid 10 års ålder kom han in vid seminariet i Monza, där han studerade i tvenne år, varefter han övergick till Collegio San Carlo i Milano. Ibland var det väl litet skralt med brödbitarna, men med gott mod banade han sig vägen fram. I Milano blev han uppmärksammad av dåvarande ärkebiskopen, vilken styrde om, att han kom till Rom i och för idkande av vidare studier. I denna stad celebrerade han år 1879 sin första mässa.

Promoverad 1882 i filosofi, teologi och kanonisk rätt återvände han till Milano, där han intogs såsom lärare vid Högre seminariet. 1888 erhöll han anställning som bibliotekarie i Ambrosiana, där han 1907 avancerade till direktör. 1918 utnämndes han till katolska kyrkans representant i Polen, och blev snart uppskattad genom sin stora anpassningsförmåga beträffande politiska angelägenheter. Efter någon tids vistelse där kallades han tillbaka till sitt älskade Milano, där den röda kardinalshatten sattes på hans huvud, varmed han ansåg sig hava uppnått det högsta trappsteget som syndfull människa. Men målet var icke nått. År 1922 reste han till Rom för att välja ny påve och — blev själv ämnet. Den syndfulle människan Achille Ratti försvann, och i stället intogs platsen av den ofelbare påven, Hans Helighet Pius XI. —

Såsom en egenartad sida av Pius XI:s levnad, kan nämnas, att han i sin ungdoms dagar gjort sig känd såsom en framstående alpbestigare, och har sedermera mästerligt skildrat sina erfarenheter i detta avseende i en skrift, ur vilken man läser hans varma kärlek till naturen. Kanske är det denna kärlek som drivit honom att nu lämna sitt isolerade tillstånd i Vatikanen.

Tryckfel. Mitt under en hetsig debatt arbetade sig en liten tjock man upp i talarstolen och begärde ordet. Då ordföranden givit honom det, yttrade han sig i följande ordalag:

"Mina damer och herrar!"

Denne ska är alltför viktig fr' o' hela vrtå smahälle fr' att den skläl kunna affärdas med en eknel diskussion smo denna. Dne måtse gröas till till froemål fr' o' långt mer ingeäende överläggning.

"Säg mig", viskade en av åhörarna till sin sidokamrat, "känner ni den mannen? Har han något talfel?"

"Visst inte", svarade han, "men han har varit korrekturläsare i 25 år, så tryckfelen ha slagit sig på organet.

Jo jo men. Unge Janson läser innantill: — Satt Sveger Drott uti en sal om julen.....

Lektor Lindlund (förklarande): — Man satte ofta fordomdags titeln efter namnet. Kan någon bland er påminna sig ett liknande fall?

— Ingen! Det var märkvärdigt!

— Har ni ej hört talas om Birger Jarl eller.....?

Unge Svensson räcker ivrigt upp handen.

Lektor Lindlund: — Nå, Svensson!

— Spader kung!

Oväntad vändning. — Mamma, vad skulle mamma göra, om någon slog sönder den blå vasen i förmaket? frågade lille Sven.

— Den, som gjort det, skulle få stryk, mycket stryk! svaradae fru Pettersson bistert betraktande sin son.

— Men tror mamma, att mamma rår på pappa då? frågade den förhoppningsfulle ättlingen. För det var han, som hade slagit sönder vasen.

En uttolkare. A.: — Har du sett en sådan magnifik briljant Mathiassen efter en god vän, som bestämt i sitt hår i sin kråsnäl?

B.: — Ja, han var boutredningsman testamente, att två tusen dollars av behållningen skulle användas till en minnessten över honom. Den minnesstenen är det Mathiassen går med nu.

Gamla vanan. Hushållerskan: — Åh min stackars herre, han glömmer visst aldrig sin döda hustru. Kan ni tänka er, han tar minsann ännu varje natt av sig sina pjäxor i förstugan, och smyger sig upp i strumplasterna när han kommer hem efter klockan ett.

Det sista. Gumman, läsande i en tidning: — Dä' ä' änna' obegriplit va' de står ofta i tidninga om tockna där som gjort åv' me' sej. Då får ja" då säja, att dä' sku' bli då sista ja gör.

Betala prenumerationen i dag!

LÄKARE OCH TANDLÄKARE

DR. S. C. PETERSON
SPECIALIST i Hud-, Könes-, Urin- och Veneriska sjukdomar, har flyttat från 401 till 506 McArthur Bldg.
Ovanför Child's Restaurant.
Kontorstid: 10—1, 3—6 och 7—8
Telefon A4165. Svenska talas.

DR. BRANDSON
LÄKARE
216 Medical Arts Bldg.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Telefon. A-7067.

Kontorstelefon: A 3659.
Bostadstelefon: J 5887.
DR. T. GLEN. HAMILTON
LÄKARE
210—212 Somerset Bldg.
WINNIPEG, MAN.

DR. A. BLONDAL
818 Somerset Bldg.
Kvinno- och barnsjukdomar.
Kontorstid: 10—12 f.m.; 3—5 e.m.
Telefon: N 6410
Winnipeg, Man.

Öppet 9—12 f. m.; 1—5 samt genom överenskommelse.
DR. N. W. SNIDER
Tandläkare
Clougher Block
Tel.: 222 Red Kenora, Ont.

Praktik från Paris och New York sjukhus. Telefon 2009.
DR. JOSEPH BOULANGER
Läkare & kirurg
Licens för Dominion of Canada av "The Medical Council of Canada"
Radium behandlingar, Röntgen laboratorium.
Kontor & bostad: 10007 Jasper Ave., Edmonton, Alberta

ADVOKATER

Privat tel. Sh. 5/36; Kontor A498
Skandinavisk Advokat
W. J. LINDAL, B.A., L.L.B
Jurist, Solicitör, etc
Lärare Manitoba Law Schools
Great West Permanent Bldg.

Doyle, Costigan & Co.
Advokater, juridiska ombud, notarier, etc.
845 Somerset Bldg., Portage Ave
Winnipeg, Man. Phone A1615

PAUL KANE
Jurist, solicitör & Notarius Publicus.
34 C. P. R. Bldg.,
Winnipeg, Man.

O. C. Boness, B.A.
Jurist & Solicitör
Skandinavisk advokat
106 Adams Bldg.
EDMONTON, ALTA.

SKANDINAVER!
Vid besök i Edmonton, gå till Scandinavian News Store. Där finner Ni tidningar från de flesta platserna i Sverige, Norge & Danmark. Försäljer böcker och lexikon av alla slag. Gör ett besök. Adr. Scandinavian News Store, 10043—103 Ave., Edmonton. S. E. Krafft, representant för Svenska Amerikalinien.

Kanske det! — Tänk, Axel vill absolut gifta sig med mej. Han säjer att han inte kan leva utan mej. Vad ska jag göra för att få honom att ändra tro?

— Gift dej me' honom!

Inte den enda. — Skulle aldrig falla mig in att gifta mig med er.

— Åja, var inte så högfärdig för det. Ni är inte den enda, som inte vill ha mig!

Vi anmoda alla prenumeranter, som häfta i skuld för tidningen och som ej förnyat prenumerationen för 1926, att godhetsfullt göra det NU. Använd nedanstående kupong.

Utgivare av
Svenska Canada-Tidningen,
Winnipeg, Man.

..... 19.....

Härmed inneslutes $.....för..... ..... års prenumeration

för **SVENSKA CANADA-TIDNINGEN** Jag är { ny pren. ..... / gammal pren. .....

PRENUMERATIONS-PRIS:	
Ett år i förskott	2.00
Ett halvt år i förskott	$1.50
3 månader i förskott	.65
Sverige ett år med porto	$3.00

Mitt namn .....

Postkontor .....

..... **Provins** .....